

Vzpomínka

25.ledna 2003 se uskutečnil turnaj v Olomouci a tehdy jsem ještě netušil, že na dlouhou dobu poslední. Stále mě bolí u srdíčka, když vidím v turnajovém kalendáři prázdné místo v měsíci lednu. Právě v tu dobu se každoročně konal tento jedinečný a nepřekonatelný turnaj, který pořádal Olomoucký go klub v čele s rodinou Göblovou. Nevynikal obrovským finančním fondem, perfektním hracím materiálem či luxusními prostory. Ba spíše naopak. Hrál se v prostorách obyčejné základní školy a spalo v tělocvičně nebo přilehlé ubytovně. Hrací materiál byl z velké části přivezen z jiných klubů a ceny byly průměrné. Přesto si turnaj získal nebývalou oblibu mezi goistickou veřejností. Největší podíl na tom měla opravdová rodinná atmosféra (která se velice těžce popisuje), jejíž epicentrum se nacházelo v dnes už legendárním bufetu. V něm vládlo něžnější pohlaví rodiny Göblovy. Ještě teď mám sliny na krajíčku, když si vzpomenu na lahůdky, které jsem tam „baštil“ - s kratšími přestávkami na partie go - od rána do večera. Někdy musel člověk čekat, než se mu uvolnilo místočko v celkem prostorné místnosti bufetu. Tak tam bylo narváno! Samozřejmě se člověk nevydrží neustále nácínat jídlem, v tu dobu se pila káva, čaj, pivo a klábosilo. Těm pohyblivějším posloužila prostorná tělocvična, kde se mohli dosyta vydovádět a zbavit se nastřádané energie. Pamatuji si, že ještě v době, kdy nebylo „povinností“ navštívit nějakou hospodu, ale hrálo se třeba na kytaru, magic nebo mafie, jsem přijel na turnaj v pátek v podvečer a budovu opouštěl až v neděli odpoledne. To je dnes jaksi nepředstavitelné a hlavně taková atmosféra se už nevyskytuje na žádném tuzemském turnaji. Bohužel. Někaké zbytky této jedinečnosti se ještě uchovaly v Mikulově či povstaly na vánočním turnaji v Karlových Varech, ale tam je to jaksi uměle stimulováno večerní zábavou (sklípek či zabijačková hostina). Taky v Nymburku se o to snaží rodina Nechanických, zachovat něco z předešlých časů, ale nic naplat, Olomouc je (byla) pouze jedna.

Vzpomínám si, že ještě jako mladíček a kyuový hráč jsem chtěl partie odehrát co nejdříve, abych už mohl běžet do bufetu, a pak hned do tělocvičny. Všem okolo jsem hrozně záviděl, pokud odehráli svou partii dříve a já se musel ještě mořit nad gobanem. Tato prchlivost od hry ve mně v menší míře přetrvávala až dodnes. Váže se k tomu také jedna příhoda, kdy jsem hrál partii s Fíšou (Vladimír Fišer) a celkem bez problému jsem směřoval hru k vítězství. Už jsem se viděl, jak si kroužkuji výhru a pod stolem jsem si netrpělivě cvakal s propisovačkou. Osud tomu však nepřál. Při neutrálech jsem přehlédl kameny dané do atari a zakroužkovat se šel Fíša. A pokud se nepletu, tak v Olomouci se něco podobného přihodilo i Ivoši Pavlíkovi. Hlavní úlohu hrál opět Fíša, ale tentokrát Ivoš na rozdíl ode mne vyhrál, avšak místo sebe zakroužkoval svého soupeře. Krásně se vzpomíná na olomoucký turnaj! Přál bych si, abych mohl vrátit čas a znovu si v Olomouci zahrát. Nikde naplatilo olympijské heslo, „není důležité vyhrát, ale zúčastnit se“, víc jako právě tam.

Na závěr nezbyvá než poděkovat celé rodině Göblové za úsilí, které věnovali pořádání všech ročníků turnaje v Olomouci. Kdo ví, možná se ještě někdy dočkáme obnovení tradice ...